

[Socialministeren.]

kan indankes for. Derfor har jeg altså ikke lavet om på selve retten, men foreslået denne appelinstans.

Endvidere spurgte det ærede medlem fru Ragnhild Andersen, om ikke den 8 ugers frist for indankning af sager ved appelinstansen er for kort. Jeg mener, at de 8 uger skulle kunne holde, men også dette spørgsmål er jeg selvfølgelig villig til at drøfte nærmere.

Det ærede medlem hr. Søren Olesen spurgte mig, hvor mange sager man tænker sig der eventuelt vil blive indanket for appelinstansen. Ja, det er ikke let at sige; men efter hvad der foreligger for mig, skulle det kunne dreje sig om ca. 4 000 sager.

Jeg takker altså samtlige ærede ordførere for deres venlige bemærkninger, og jeg håber, det må lykkes inden længe at få lovforslaget gennemført. Det, der her foreslås, dækker efter min mening det, som folketinget på andre områder har ønsket: at der skal være mere end een instans til at træffe afgørelser i de forskellige sager, det drejer sig om. Det er jo rigtigt, at når der er tale om invalider, har vi for øjeblikket kun invalideforsikringsretten til at afgøre, om de pågældende eventuelt skal have invaliderente. Jeg synes derfor, det er rimeligt — og jeg forstår, at også samtlige ærede ordførere er af den opfattelse — at der bliver en ankeninstans.

Så er der blevet spurgt, om ikke domstolene almindeligvis kunne beskæftige sig med disse sager, således at de eventuelt kunne gå fra selve invalideforsikringsretten til domstolene. Jeg tror, det ville blive lidt besværligt for domstolene i de enkelte tilfælde at afgøre, om f. eks. lovens bestemmelser med hensyn til trediedelsgrænsen er opfyldt. Det er da også sådan, at når de almindelige retter får sager angående ulykkes spørgsmål, spørger de sædvanligvis direktoratet for ulykkesforsikringen, hvor meget man dér mener, de pågældendes ulykkesgrad er fastsat til. Jeg tror altså, det rigtige vil være en appelinstans, der er sammensat som her af mig foreslået; men jeg er som sagt villig til forhandling om sammensætningen af denne appelinstans, hvortil invaliderettens afgørelser skal kunne indankes til gavn for dem, det drejer sig om.

Krogh: For at undgå misforståelse vil jeg gerne fremsætte en ganske kort bemærkning. I den højtærede socialministers indlæg var der en udtalelse, som kunne tyde på, at ankenævnets sammensætning skal tilgodese forskellige synspunkter på en sådan måde, at man må anse det for at blive fremtidens udvikling, at omtrent samtlige afviste sager fra invalideretten går til ankenævnet for dér at blive underkastet en videregående behandling for et bredere forum. Jeg vil gerne advare imod, at man opretter et ankenævn i den hensigt, således at man får to kontorer til behandling af samme sag med det resultat, at invalideforsikringsretten i stedet for at blive en retsinstans i virkeligheden kun bliver en instans, der forbereder den endelige afgørelse ved appelinstansen. Jeg vil gerne have, at det skal være sagt nu. Så vil jeg iøvrigt påny understrege, at vi fra vor side lægger vægt på, at det bliver sagkundskaben, den juridiske og den lægelige, som kommer til at skønne over, om der er begået fejl ved de afgørelser, invalideforsikringsretten har truffet.

Johs. Christiansen: I anledning af det ordskifte, som har fundet sted mellem den højtærede socialminister og det ærede medlem hr. Krogh angående appelinstansens sammensætning, vil jeg gerne have lov til at sige, at det er formentlig et spørgsmål — sådan har jeg opfattet forslaget og ministerens udtalelser — som vi kan tale nærmere om i udvalget; det er muligt, vi dér kan finde frem til en sikrere sammensætning af dette ankenævn, end hvad der er foreslået i det foreliggende lovforslag.

Jeg vil gerne gøre en lille bemærkning vedrørende datoen for lovens ikrafttræden, som i lovforslaget er angivet til 1. januar 1955. Jeg tror, den højtærede socialminister allerede nu må indstille sig på, at den frist næppe vil kunne overholdes. Hermed vil jeg ikke sige noget som helst om, at jeg ikke har tro til, at arbejdet vil gå forholdsvis glat i udvalget, men jeg tror simpelthen ikke, det kan lade sig gøre rent administrativt at få apparatet til at klappe, så det kan funktionere fra 1. januar.

Endelig vil jeg gerne — og det er det, som ligger mig mest på hjerte — gøre den bemærkning til den højtærede minister, at jeg